

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۱۹/۰۲/۰۷

بريالی ويار

په مسکو کې عباس ستانګزي څومره درواغ وويل؟

د روان 2019 زېږديز کال د فبروري پر 5 نېټه د مسکو په پرزیدنت دولتي هوټل کې د افغانستان د سولې په اړه غونډه وشوه. په دې غونډه کې د طالبانو په استازولي د عباس ستانګزي ډلې او د سياسيونو پر مشرۍ حامد کرزي او د ده پخواني يارانو گډون کړی و. دا غونډه چې هيڅ حکومتي او رسمي ارزښت يې نه درلود د روسيې، پاکستان او طالبانو په گډون د کورنيو سياسي مداريانو او په تېره بيا د ولسمشر محمد اشرف غني سياسي رقيبانو پلان کړی و.

غونډه حامد کرزي په خپلو خبرو پيل کړه ورپسې عباس ستانګزي يوه پېرېه متن ووايه چې متاسفانه په دې متن کې يې د افغانستان د اساسي قانون سپکاوی وکړ. حکومتي نظام يې غبري مشروع وباله. د افغانستان د ملي ارزښتونو پر ضد يې له کرکې ډکې څرگندونې وکړې. دا هرڅه يې د حامد کرزي، او نورو سياسي راهبانو مخته وويل. په ډېر وياړ يې د روسيې له حکومته مننه وکړه چې د دوی په نظر دا مهمه غونډه يې ورته پلان کړې وه او دوی ته يې زمينه برابره کړه.

عباس ستانګزي په ډېر افتخار سره وويل چې د امريکې او د هغې د متحدينو پر ضد يې په اصطلاح سپېڅلی جهاد روان ساتلی دی، او لا به يې روان وساتي. ده د خپلې وينا په سر کې دوی خبرې مهمې وبللې يوه يې له افغانستانه د بهرنيو ځواکونو وتل، او بله يې د نورو پر ضد زموږ د خاورې نه کارول ياد کړل.

هر افغان پر دې نظر دی چې دلته د پرديو ځواکونو موجوديت پای ته ورسېږي، او د افغانستان حکومت پر خودکفايي سمبال شي. همدارنگه هر افغان غواړي خاوره يې د بل چا پر ضد استعمال نه شي، دا يواځې د طالبانو غوښتنه نه ده بلکې د حکومت او ولس غوښتنه هم ده، مگر طالبانو په دې دوو خبرو کې څه هدف لري؟

دا خبره چې طالبان وايي: د افغانستان خاوره بايد د نورو پر ضد استعمال نه شي، دا د پاکستان پېغام دی چې د طالبانو په خوله يې له ملت سره شريکوي. پاکستان د بلوڅو ملتپالو او هاخوا ته د پښتونو ځوانانو د تازه پيل شوي خودجوشه حرکت په اړه له افغانستان څخه د کېدونکي ممکنه ملاتړه ډار لري. پاکستان غواړي دا په حکومت او نړۍ والي ټولني ومني چې افغانستان بايد د ډېورنډ له داعيې تېر شي، او هلته د خپل ولس د حقه حقوقو د ملاتړ ږغ ونکړي. طالبان غواړي د دواړو مليتونو ترمنځ غټه فاصله رامنځته کړي او د دوی ترمنځ دېوال ووهل شي.

د سولې په اړه

عباس ستانګزي د سولې په تړاو په خپلو څرگندونو کې ادعا وکړه چې طالبان سولې ته ژمنتيا لري او د ده په وينا مقابل لوری ژمن نه دی. تر ټولو اول د طالبانو دغه خبره د تنقيد او ريشخند وړ ده. سړی حيران شي چې طالبان سولې ته ژمنتيا څه شی يادوي؟ له امريکې سره خبرې کوي، روسيې ته منډې وهي، چين ته ځغلي، قطر کې يې ځای نيولی، پاکستان او ايران خويي خوندي ځايونه دي. دا هر څه کوي، مگر د افغانستان له حکومت سره خبرو ته نه حاضرېږي. نو کله چې تاسې له حکومت سره خبرې نکړئ، د حکومت له سياسي مخالفانو سره يې کوئ دا اوس سولې ته ژمنتيا ده؟ تاسې څه پوهېږئ چې حکومت سولې ته ژمن نه دی؟ حکومت، خو واضح د سولې ستراتيژي لري او له قيد او شرط پرته خبرو ته درسره چمتو دی، مگر تاسې چې خبرو ته نه راځئ، په دې کې ملامت ولی حکومت دی؟

عباس ستانګزي د خپلې وينا په يوه بل بند کې وويل: جنګ پر افغانانو او اسلامي امارت تپل شوی دی. د تپلو مانا دا ده چې يو څوک مکلفاً او مجبوراً تا وگوماري او دنده در کړي چې دا کار وکړه. يانې ته مجبور يې وي کړي، او د خلاصون لاره نلري. که دا جگړه پر امارت تپل شوې، چا پر تپلي او که تپلي ده، هغه د جگړې ديني ماهيت، استقلاليت او جهاديت څه شو؟ کومه جگړه چې تپلي شوه هغه بيا جهاد کله کېدلی شي؟ دا ځنګه کېدای شي چې طالبان يوار دعوه کوي چې د اسلامي امت دازادی جگړه يې پيل کړې، بيا وايي: جگړه راباندې تپل شوې ده. هلکه جگړه چا درباندي تپلي ده؟ ووايه، او که تپلي ده بيا د جهاد نوم ولي ورکوي؟ بيا يې د تپلتيا په صورت کې قدرت ولي غواړي؟ بيا د اساسي قانون سپکاوی ولي کوي؟ بيا اردو ولي منحلوي؟

د بنديانو په اړه

عباس ستانګزي د خپلې وينا په دوام کې د تور لېست موضوع راپورته کړه چې د ده په وينا مخکې تر مخکې لا بايد طالبان له تورليسته وويستل شي. ده وغوښتل چې تورليست ته اچول شوي طالبان دي ټول وويستل شي، او دا يې طبعي حق دی. ستانګزي ادعا وکړه چې حکومت په زرگونه بېگناه افغانان او مجاهدين (!) زندانانو ته اچولي او د ده په وينا له ناوړه چلند سره مخامخ دي. اول، خو په کار ده چې د مجاهدينو او بېگناه وگړو ترمنځ تفکيک وشي. ستانګزي ته دا مجاهدين او بېگناه وگړي ښکاري چې د روس، پنجاب، ايران او پاکستان ټوپک يې اخيستی دی، په ښارونو کې بريدونه کوي. پر ولسي وگړو ځانمرګي حملې کوي. په مسجدونو کې چاودنې کوي سرکونه وړانوي. پلونه نړوي. ښوونځي سوخي. مخابراتي خدمتونه بندوي. د بيان ازادي يې زندی کړي. په زرگونه افغانان يې وژلي. ژوبل کړي يې دي. په زرگونه افغان ميندې يې بي مېړنو کړي. اولادونه يې تري اخيستي.

د پاڼو شمېره: له 1 تر 4

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړيکه ټينګه کړئ maqalat@afghan-german.de

يادونه: دليکنې د ليکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليکنه له رايلرو مخکې په خپر و لولئ

ورونه يې ترې ځوانيمرگ کړي. دا د ستانگزي په نظر بېگناه وگړي دي چې افغان حکومت زندانونو ته اچولي دي. ستانگزي د دې پر ځای چې له تعادل څخه کار واخلي او متوجې شي چې دغو خلکو د افغانستان پر ضد دښمني پيل کړي، او دا د ملت او حکومت دښمنان دي، او مجبوراً حکومت مکلفيت لري چې د دوی د تروريستي فعاليتونو او ناوړه بریدونو پر وړاندې ودرېږي، او دوی ونيسي زندانونو ته يې واچوي، برعکس دا کسان بېگناه گڼي.

طالبانو د زندانونو په نوم خپلي وحشي جبل خانې شاته پرې ايښي. ستانگزي ته پرون له کرزي نيولي تر ټولو يوه هم دا خبره ونکره چې دا ستاسې اماراتي قصابانو زموږ د هيواد څومره مظلوم او بېگناه وگړي له دولت سره د همکارۍ په تور په شهادت رسولي دي. دا ستاسې محبسونه چې کومانډو يې تل در ماتوي، او د سپين رېږو، بنځو او ماشومانو په گډون بېگناه هېوادوال ترې را ژغوري دا څه دي، دا څه رقم ترحم دی، او دا څه رقم عدل دی. دولت، خو چې طالب ونيسي، بنسې غورې – غورې ښوې ورکوي. کرار ناست وي. درس په وايي. ورزش په کوي. بنه ساتنه يې کوي. چې راخوشي شي، غټ پلن څټ يې کړی وي، خپټه يې ډکه وي. سره له دې چې زه د دولت له دغه ډول بشر دوستۍ سره مطلق مخالف يم، او طالب سره بايد دغسې بشر دوستي ونه شي. ځکه دا دی طالب يې بېله دې هم نه مني، او دولت پر دې تورنوي چې گڼي له د دوی له محبسينو سره ظلم کوي.

د سولې د رسمي دفتر غوښتنه

عباس ستانگزي د سولې د رسمي دفتر غوښتنه وکړه. ويل: موږ ته دې داسې خوندور او شه دفتر جوړ شي چې په ډاډه زړه پکې پرته يوو او هيڅ خطر راته متوجې نه وي. د دې په اړه، خو د افغانستان د حکومت دريځ ډېر روښان دی. مخکې تر مخکې يې لا دوی ته وړانديز کړی چې راشئ په کابل کې ځانته دفتر جوړ کړئ، د سولې خبرې به له همدې ځايه وکړو، خو څې کوی چې طالبان نه اوس د کابل دفتر مني، نه له حکومت سره د سولې خبرې مني. طالبان غواړي د دفتر په نوم يوه جلا مانۍ ور جوړه شي، امريکا او نوره نړۍ ډالرونه بوديجه ورکړي او دوی پکې خپلې مزي او چرچې وکړي. که طالبان د سولې دفتر يوه اړتيا بولي او نه موجوديت يې د سولې لپاره ستونزمن گڼي، بيا نو رادي شي، کابل کې دې، ځانته دفتر ونيسي، او د تروريزم لاره دې خوشي کړي، د سياسي جورجاري له لارې دې حکومت ته داخل شي. بېله دې، خو هم دوی قدرت غواړي. که داسې نکوي، بيا نو بل دفتر څه مانا لري، هماغه د قطر د دوحې دفتر کفايت کوي.

د امارت پر ضد تبليغات:

عباس ستانگزي د امارت پر ضد د تبليغات په اړه يو نادره بحث را مطرح کړ. ده وويل: په هېواد کې دننه د اشغالگرو په ملاتړ او د ده په وينا د امارت پر ضد زهرجن تبليغات کېږي. اول، خو بې بنسټه ادعا دا ده چې هيڅ يوه افغان د بهرنيو ځواکونو په ملاتړ تبليغات نه دي کړي، که فرضاً چا کړي، ما د يوه افغان په توگه په دې څو کلونو کې نه دي اورېدلي. البته دا چې بهرنيان دلته موجوديت لري، د بيارغاونې کارونه کوي، يا نورې خيريه مرستې کوي او افغانان يې يادونه کوي، دا تبليغات نه بلکې دا مالومات دي. بل يې د امارت پر ضد د زهرجنو تبليغاتو يادونه وکړه. د ستانگزي زړه غواړي چې افغانان دې د طالبانو زهرجنې پېښې، وحشي جنايتونه، او تروريستي اعمال برعکس برداشت کړي، او په ملاتړ دې يې له خوند او مزي ډکې خبرې وکړي. مثلاً: چې يو ځانمرگي راځي په جومات کې پر لمانځه ولاړو خلکو باندې ځانته چاودنه ورکوي، دې ته کوم رنگ بايد ورکول شي؟ د دې پر وړاندې څه ډول تبليغ وشي، دا څنگه توجيه شي؟ او يا دا چې طالبان د کابل په ښار کې د بېگناه وگړو په منځ کې له چاودېدونکو توکو بار موټر ته چاودنه ورکوي، سل کسان شهيدانوي او دوه سوه ژوبلوي، دې ته بايد څه نوم ورکړل شي؟ افغانان د دې په اړه څه ووايي؟ دا چې ولس دغه پېښې غندي، دا اوس زهرجن تبليغات دي؟

بل دا چې عباس د دې مورد په دوام سره وويل چې ځينې کړۍ ښوونځي سوځي، پر زده کوونکو تېزبا پاشي، پلونه نړوي، او سرکونه نړوي او د پر ولسي وگړو د ماینونو چاودنې کوي، بيا يې پړه پر طالبانو ور اچوي. تاسې د طالبانو دې حماقت او ردالت ته څېر شئ. دوی اوس دا د پلونو الوخول، د سرکونو خرابول، د ماینونو چوول، د ښوونځيو سوځل، او د لارې پر سر د ماینونو له امله د بېگناه وگړو شهيدانول د بل چا کار گڼي. هر افغان په هېواد کې د طالبانو له لوري د پلونو، سرکونو او پلچکونو د وړانولو شاهد دی. ماینونو د طالبانو اختراع ده، د دوی کار دی. تاسې ورشئ، په هلمند، فراه، روزگان، غزني، کنډوز او هغو ولايتونو کې چې طالبانو جگړې پکې کړي، پلونه او پلچکونه يې چا په ماینونو الوخولي؟ د هلمند پاخه سرکونه چا په تراکترونو اړولي؟ دا لويې لارې چا په ماینونو الوخولي؟ دا پاخه سرکونه چا په غارونو او کندو بدل کړي؟ په داسې سيمه کې چې يواځې طالبان پکې حاکميت ولري، پلونه، پلچکونه او پاخه سرکونه يې څوک وړانوي؟ دا تلفوني خدمات چا بند کړي؟ دا ډېره عجبه ده چې زه د طالبانو جنايتونه ليکم، ځکه ټول وطن ترې خبر دی. زه د دوی کوم – کوم جنايت وليکم، کوم عمل يې رسوا کړم؟ اول ښوونځی په افغانستان کې مجاهدينو او تر دوی را وروسته طالبانو سوځولی دی. په هلمند کې لومړی ښوونځی طالبانو وسوځاوه، او د ښوونځي دروازه وان يې شهيد کړ. ټول هلمند له دې پېښې خبر دی.

د سولې پر وړاندې ځنډونه

په دې مورد کې طالبانو د سولې او رښتني سولې په اړه بحث مطرح کړی دی. ستانگزي چې دا متن وايه ادعا يې وکړه چې ولس د امارت تر شا ولاړ دی، او ولس د اشغال خاتمه غواړي. له دې سره يې بله خبره د اسلامي نظام را پورته کړه چې د ده په وينا طالبان د دغسې يوه نظام لپاره خپلواکه جگړه کوي.

اول، خو سوله دوه رقمه نه ده. سوله يوه سوله ده. رښتني او نارښتني پکې نشته. که سوله وه طبعاً رښتني ده. له دې خبرې د طالبانو مطلب دا چې د سولې په اړه خپله طرحه رښتني ورته ښکاري او پر هغې يې د رښتني سولې نوم ايښی، او د حکومت لخوا د سولې برنامې دسپسه گڼي او د دې برنامې طرحه رښتني نه گڼي. طالبان فقط د مثبت او منفي په اړه پوهېږي. يواځې د رد او تاييد فکر لري. یا شی مني یا بې نه مني. مثلاً: منځلاريتوب، فکر کول، په يوه مسئله ځان پوه کول د طالبانو په قاموس کې نشته. دوی يواځې هغه عمل، هغه فکر او هغه نظر مني چې د دوی وي، يا په دوی پورې تړاو ولري. له هغه رادېخوا د بل هېچا

نظر او طرحه نه مني. په همدې تركيب كې دوى بل چاته اجازه هم نه ورکوي چې ځانونه د اسلام استازي وگڼي، د اسلام د استازولۍ دعوه يواځې دوى کړې. يواځې دوى ته ځانونه د اسلامي مدافعین بنکاري.

دا ادعا چې ولس د امارت تر شا ولاړ دی، يوه عجبه له ريشخنده ډکه ده. سړی حيران شي چې دوى کوم ولس يادوي، چې د امارت تر شا ولاړ دی. ما، خو په دې نيزدې دوه لسيزو کې هيڅ ځای ولس ونه ليد چې يا يې د طالبانو ملاتړ کړی وي، يا يې د دوى په ملاتړ مظاهره کړې وي، يا يې لاريون کړی وي، او يا يې له دوى ښه ورځ ليدلې وي. طالبان دې همدغه ولس وپوښتي قسم دې ورکړي چې ايا د امارت ملاتړ کوي؟ په ولاالله که يې ملاتړ وکړي، ځکه طالبانو پر دې ولس داسې خوارۍ او تکليفونه تېر کړي چې د هېرېدو نه دي. تاسې وگورئ عباس ستانکزي د اردو د منحلېدو خبره وکړه، په ټول هېواد کې څه حال پېل شو. په هر ولايت کې په هره سيمه کې او په هره رسنۍ کې او حتى تر دې فېسبوکه پورې ټول ولس د اردو تر شا ودرېدو، لاريونه يې وکړل، د پوځ سرتېرو ته يې د گلانو گېډۍ ورکړې، د دوى ملاتړ يې اعلان کړ، او د عباس ستانکزي له زهرو ډکې خبرې يې وغندلې. که طالبان د افغانستان ولس يادوي، هغه خو له پوځ سره دي. هغه د وحشي تروريستانو ملاتړ نه بلکې، د هغې اردو ملاتړ کوي چې د وطن د نجات نده لري. مگر هو يوه خبره شته. د ډېورنډ پر ها غاړه په ځينو مدرسو کې کله کله څو کسان راغونډ شي د امارت ملاتړ وکړي چې هغه هم د اې ايس اې او پاکستان له لوري پېچکاري شوي وي. دوى شايد هغه ولس يادوي چې له امارت سره ورسره دی.

بله يې د اشغال موضوع ده چې طالبانو د سوء استفادې په توگه ډيالوک ته اچولې. طالبان د همکارۍ او اشغال مفاهيم يو د بل پر ضد کاروي. يو اشغال دی، بله همکاري ده. امريکا دلته د اشغال په ډول نه بلکې د همکارۍ په ډول راغلي ده. پر ۲۰۱۴ کال ټولې بهرنۍ قواوې ووتې، طالبانو ولي جگړه ونه دروله؟ ولي يې بيرته عام وژنه شروع کړه؟ امريکا يومخ ووته، څه اړتيا وه چې طالبان جنگېدل؟ همدا د طالبانو جگړه په افغانستان کې د بهرنيو ځواکونو د حضور لپاره روانه ده. که طالبان غواړي بهرنيان ووځي، جگړه دې ودروي، هغوى خپله وځي. که نه وتل بيادې وجنگېږي، بيا نو په رښتيا هم اشغال دی.

بله پکې د اسلامي نظام مسئله ور نغښتي وه چې دا پخپله پر ځان عريضه کول دي. طالبان له روسيې څخه په افغانستان کې اسلامي نظام جوړول غواړي، او دلته يې د مظلوم ملت پر ضد ټوپک اخيستی يوي ناروا جگړې ته يې لاس اچولی دی. سړی حيران شي چې دا اسلامي نظام يې بيا څه ډول وي؟ طالبان په نظر اسلامي نظام دا دی چې: ښوونځي پکې بند وي. کورنۍ او بهرنۍ سياست دې د پنجاب تر لاس لاندې وي. نجونې دې له تعليمه بې برخې وي. پرمختگ و بيارغاونه دې پکې نه وي. خلک دې د جهالت تورو تيارو ته ناست وي. د بيان ازادې دې نه وي. د هېواد ځوانانو ته دې مدرسې او تعليمي مراکز نه وي. په مسجد کې دې خانمگي برېدونه کېږي. سرکونه دې خرابيږي. پلونه دې نرېږي. مخابراتي خدمتونه دې بند وي. کس په کس دې مزاحمت وي. اسانتياوې دې نه وي. او يو داسې افغانستان دې وي چې هيڅ گټه او خير يې نه وي. طالبان دغسې يو حکومت ته اسلامي وايي، او دغسې يو نظام غواړي.

د هېواد اساسي قانون

عباس ستانکزي پرون د مسکو په غونډه کې په ډېرې بې شرمۍ سره د افغانستان پر اساسي قانون لفظي يرغل وکړ، او په ډېرو ناوره ادبياتو يې سپکاوی ترې وکړ. ده وويل: دا اساسي له قانون له غرب څخه کاپي شوی دی. مهم نه دی، ناسم دی او د ده په وينا د اشغال تر سيوري لاندې جوړ شوی دی. بله يې دا هم ورسره زياته کړه چې امارت داسې اساسي قانون غواړي چې ملي ارزښتونو، بشري قوانينو، ملي نوامسو، ولس او خلکو ته ژمنيتا پکې درج شوي وي.

تاسې قضاوت وکړئ. د طالبانو دې خبرې ته خاندئ که ژاړئ. له يوې خوا، خو يې د افغانستان اساسي قانون ته سپکاوی وکړ، بل پلو يې وويل: دوى داسې اساسي قانون غواړي چې بشري ارزښتونو ته پکې درناوی شوي وي. لکه طالبانو چې د بشري ارزښتونو پوهنتون خلاص کړی، او خلکو ته پکې درسونه وايي. بشري ارزښتونه چې څومره طالبانو بدنام کړي، او څومره زيان چې دوى ورته رسولی، فکر کوم هېچا به نه وي رسولی. طالبان اصلاً د بشريت پر ضد پارېدلې او د بشر پر ضد يې ټوپک اخيستی دی. په دې کې بل شرم دا و چې کرزی او څلوېښت غله يې ورته ناست ول عباس د اساسي قانون بې عزتي وکړه. هغه قانون د دغو سياسيون د واکدارۍ پر مهال جوړ او تصويب شو.

د نورو هېوادونو په کورنيو چارو کې د لاس وهنې برخه

ملا عباس ستانکزي د طالبان په استازولۍ د ده په ټکو يو څو نورو مهم موارد هم وړاندې کړل چې يو پکې دا و چې افغانستان به د نورو هېوادونو په کورنيو چارو کې لاسوهنه نکوي. له دې خبرې واضح هدف دا دی چې گڼي افغانان به د بلوڅانو او د ډېورنډ پر غاړه پښتنو د ظلم په اړه خولې خاموشي. د هغوى د ظلمونو بيان به نکوي. له هغوى سره به خواخوږي نکوي. هغوى به خپل ورونه نکوي. له هغوى سره به خپل دردونه، نظرونه او سياسي افکار نه شريکوي، ځکه دا په اصطلاح د پاکستان په چارو کې د پاکستان لاسوهنه ده. دا د پنجاب تحفه ده چې طالبانو ته يې ور سپارلې او هغوى هم په ډېرې بې شرمۍ سره له ملت سره شريکه کړه. طالبانو په دې خبرو سره وښوده چې دوى د پنجاب له اجازې پرته حتى د سولې اجندا هم نه شي جوړولی. که سوله وي، که جگړه وي، د پنجاب په ستراتيژۍ سره به جوړيږي، او بيا د امارت ټاپه پر لگول کېږي.

مخدره توکي او چاقاق

عباس ستانکزي د طالبانو په استازولۍ د مخدره توکو مسئله هم راپورته کړه، او ادعا يې وکړه چې په اصطلاح امارت يې صفر درجي ته د راکښته کېدو اراده لري. د هېواد په جنوب کې په تېره بيا په هلمند کې طالبانو د نشه يي توکو د چاقاق ستر تجارت پېل کړی دی. د دې تجارت موسيس يې تش په نوم والي ملانمان و چې د شتمنۍ حساب يې نه و. عباس دلته ادعا وکړه چې دوى د نشه يي توکو د کرکيلې پر ورکېدو او کمېدو کار کوي او د ده په وينا امارت د دې کار خلاف دی، مگر تاسې ورشۍ په جنوب کې له مخکوالو پوښتنه وکړئ طالبان جبراً کوکنار په کړي بيا پر جريب ځانته ځانگړی قيمت لري هغه له کروندگرو غواړي. د کوکنارو زکاتونه ټولوي. د نورو قاچاقېرو د نشه يي توکو موټرونه لېږدوي. د طالبانو غټ قوماندانان يې اکثریت قاچاقېر دي. ټول يې دا کاروبار کوي.

ملكي تلفات

عباس ستانگزي بيا د امارت د څرگندي داعيې خلاف روانه جگړه تېل شوي ياده كړه او وي ويل چې د ملكي تلفاتو كچه مخ پر زياتېدو ده. ده ادعا وكړه چې امارت او مشر ملا هيته الله يې د ملكي تلفاتو په اړه يو جلا كمپسيون جوړ كړي چې پر طالبانو گرځي او د ملكي مرگژوبلي د مخنيوي هڅي كوي. بله خنډونكي ادعا يې دا وه چې طالبان په هغو ځايونو كې خپل عمليات وقف كوي چې ملكي كسان پكې استوگن وي. د ملكي تلفاتو د مخنيوي په دې پارگراف كې يې بله د ټولگنو بنسټونه موضوع را پورته كړه چې ده ويل: امارت ملي بنسټونو ته ژمنتيا لري. د هېواد د ټولو ملي تاسيساتو ساتنه كوي. زه يې كټ مټ هماغه متن دلته در ايردم هغه داسې دى:

“دا هم بايد ووايو چې اسلامي امارت د عام المنفعة تاسيساتو جوړول او ساتل د خپل هېواد او هېوادوالو د هوسا ژوند لپاره يو ميرم ضرورت بولي. پلونه، تونلونه، د اوبو بندونه، بريښنا كوټونه، د بريښنا د انتقال مراكز، د كانونو د استخراج او د نفتو د تصفيې مراكز، او سامان الات يې، تعليمي ادارې، مدرسې، مساجد، ښوونځي، پوهنتونونه، صحي مراكز، كلينيكونه، روغتونونه، او داسې نور عام المنفعة ځايونه اسلامي امارت بيت المال او د ولس مشترک مال گڼي او ساتنه يې خپله وجيبه بولي. مور ديني او عصري زده كړي د ټولو افغانانو او افغاني ټولني د كاميابي لپاره اړيني بولو.”

اوس نو راشئ گز پر كينېردئ. د دې بي بنسټه او خنډونكو ادعاوو په وړاندې كولو سره يې له امارته د سپيني كوترې جوړېدو هڅه كړې، خو واقعيت نه پټېږي. تاسې وگورئ د هېواد لويې لارې پلونه، پلچكونه، ښوونځي، روغتونونه، د بريښنا ستنې مخابراتي، ستنې او ټول عام المنفعة تاسيسات چا وړان كړل، څوك يې وړانوي؟ طالبانو نه يواځې چې د افغان سرتېرو پر وړاندې جگړه پيل كړې، بلکې د افغانستان د بربادې جگړه يې پيل كړې. د جگړې هر ډز يې د وطن پر ملي ارزښتونو دى. پر ملي بنسټونو دى. غزني د طالبانو د جگړې تر ټولو وروستى او ستره بېلگه ده. كله چې طالبان غزني ته ور شېوه شول، هلته يې څه وكړل؟ دوى ته لكه چې د غزني د ښار سوخول، او د عامه تاسيساتو وړانول، هيڅ په هيڅ ښكاري.

طالبانو په فراه، روزگان، هلمند او ځيني نورو ولايتونو كې مخابراتي شبكې بندي كړيدي. په هغو سيمو كې چې د دوى تر واک لاندې وي، د سلام پر دولتي سيم کارتونو بنديز لگېدلى. كه له چا سره يې وليد، سيم په خوري. يو وخت يې په دغو سيمو كې تذكرې په خورلي. په هلمند كې او روزگان كې يې څو كيلومتره پوخ سرک په ټراكتورانو اړولى دى. سلگونه پلونه او پلچگونه يې وړان كړي. په مسجد كې يې مایونونه پټ كړي. پر جومات يې ځانمرگي بريدونه كړي. هره ورځ په منځنۍ كچه د دوى چاودنې او ځانمرگي بريدونه 10 هېوادوالو ته مرگژوبله اړوي.

طالبان چې كومه سيمه ونيسي، هلته ټول ملي تاسيسات چې بيت المال گڼل كېږي په مایونو والوځوي. پلونه او لارې يې وړانې كړي. پر خلكو بنديزونه ولگوي. داسې لكه يوه توره سېلې چې پر سيمه خپره شي. طالب توره تبه شي، پر هېوادوالو وړ پرېوځي، له هغوى څخه هر ډول اسانتيا او سهولت واخلي.

عباس ستانگزي همدارنگه بشري مرستو ته يادونه وكړه چې د ده وينا هېوادوال اړتيا ورته لري. سړى حيران شي چې طالبان دا خپل جنايتونه نه ويني، كه خداى دغسې شرمولي چې كوي يو څه او بيانوي بل څه. دوى ته خوب وړى يم چې كومي بشري مرستې يادوي؟ ستاسې په ياد دي كله چې به نړۍ والو مرستندويه سازمانو له هېوادوالو سره د خوراكې او غېږي خوراكې توکو مرستې كولې، همدای طالبانو گواښل، تهديدول يې او اجازه يې نه وركول چې مرستې ترلاسه كړي. حتى په هلمند كې يې ډېرى بزگر وژلي دي. ژوبل كړي يې دي. وهلي يې دي. دوى ويل: دا مرستې كافران در كوي تاسې يې بايد وانځلئ. نو هلته سنا فابريکه چېرې ده چې خوارگونه پكې جوړ شي، او بيا يې افغانان ترلاسه كړي؟ او دا نن چې ته په روسيه كې ناست يې دا د چا په قيمت او مصرف ورغلى يې؟ د دې كافرانو سره ناسته څنگه ده؟

بل دا چې طالبان مرستندويه موسيسې گواښي. د مرستو رسولو اجازه نه وركوي. البته په دې اوس اوس كې يې په دې شرط مخنيوى نكوي چې طالبانو ته به خپله برخه وركوي، او سم نيمايي به يې ورسره وپشي. دا هم په ټول هېواد كې نه بلکې، شايد په څو ولايتونو كې دغه كار كېږي.

ستانگزي د دې بحث په جريان كې د بنځو د حقوقو يادونه هم وكړه چې د نورو په ډول يې په دې كې هم خنډونكي ادعا وكړه. ويل: مور د بنځو حقوقو، تعليم، كار او نورو ټولنيزو اړتياوو ته درناوى لرو. ايا ستاسې په ياد دي په ټول امارت كې كومو بنځو چېرته كار كاوه؟ چېرته د بنځو پوهنتون و؟ چېرته د بنځو ښوونځي و؟ چېرته بنځو تجارت كاوه؟ چېرته يې كار كاوه؟ طالبانو بنځي په لينتو وهلي ډبولي. كه به ښار ته بنځي راوتلي وي، طالبانو په وهلو ډبولو يې عزته كولي. ښكنځل يې ورته كول. گواښلي يې. هيڅ بنځي ته يې اجازه نه وركوله چې حتى په چادرې كې په ډېر حجاب سره د كور لپاره سودا واخلي او دباندې راوځي. داسې يوه بنځه چې د كور د سودا لپاره به يې څوك نه درلود، او بهر به راوتلي وه، سودا به يې كوله، دوى به وهلي ډبولي.

دوى د روغتيايي خدمتونو په اړه هم دغسې بي مسئوليتې او هوايي خبرې وكړې. ستانگزي داسې رځپېدى تا به ويل چې ولس وړند او كوڼ دى، هيڅ نه ويني او هيڅ نه پوهېږي. د دوى دا خبرې او عمل مخکې او اسمان توپير كوي. طالبان يوار دې ټولو مواردو ته ژمنتيا څرگندوي او بيا يې بل اړخ ته داسې جگړه روانه كړي چې د دوى ټولو اسانتياوو پر وړاندې خنډ گرځي او په هيڅ وجه ولس له دې اسانتياوو نه شي برخمن كېدلى.

د شرم بله خبره پكې دا ده چې د مسكو غونډې ته طالبان او هغه كسان وړ بلل شوي ول، چې كلونه - كلونه يې يو د بل پر ضد جگړه وكړه، او په زرگونه ځوانان يې خاورې كړل. طالبان د حكومت په استازيتوب له ولسمشر غني سره خبرې مهمې نه گڼي، مگر له دې سياسيونو سره په روسيه كې مذاكرات كوي او فكر كوي چې د دوى په وسيله قدرت ته ورسېږي. د خبرو كولو دغه لاره سمه نه ده. كه طالبان واک غواړي، كه يې نه غواړي، خو د خبرو د كولو ادرس مالوم دى چې حكومت دى. له حكومت پرته د طالبانو خبرې چې له هر چا سره كېږي گټه او نتيجه نلري.